

ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΝΕΚΤΑΡΙΑ-ΡΟΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΡΥΟΝΕΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄ - ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΓΕΝΝΗΣΗ-ΑΝΑΤΡΟΦΗ-ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ - ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΟΝΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑΣ ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ ΜΟΝΑΧΗ

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ-ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ
ΦΙΛΑΚΟΛΟΥΘΟ ΤΗΣ.

ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ

ΟΙ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΕΣ ΘΕΙΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

«ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ» ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΠΟΛΗ

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΘΑ ΜΕ ΚΗΔΕΨΕΙ

«ΕΦΤΑΣΕ Η ΣΤΙΓΜΗ» - ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α' - ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι, όντως, μεγάλο τόλμημα να σκιαγραφήσει κανείς την πνευματική μορφή ενός ανθρώπου τού Θεού, όταν μάλιστα αυτός που το επιχειρεί δεν έχει ανάλογα βιώματα και αρετή, αλλά ούτε καν το χάρισμα της συγγραφής. Πόθος μας διακαής είναι η οσία βιωτή τής μακαριστής γερόντισσας Νεκταρίας, σήμερα σε μια εποχή καθολικής κρίσης, να αποτελέσει τύπο και παράδειγμα προς μίμηση, τόσο στους μοναχούς, στους ιερείς, στους αρχιερείς, όσο και στο χριστεπώνυμο πλήρωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, σύμφωνα με το αποστολικό παράγγελμα **"μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού"**, όπως επίσης και την προτροπή του ιδίου Αποστόλου προς τους Ρωμαίους **"συνίστημι δε υμίν Φοίβην την αδελφήν ημών, ούσαν διάκονον της Εκκλησίας εν Κεγχραιίς... και γαρ αύτη προστάτις πολλών εγεννήθη και αυτού εμού..."**.

Μακαριστή Γερόντισσα Νεκταρία, ζητούμε ταπεινά την ευχή σου για την τολμηρή απόφαση να ιστορήσουμε εν τάχει της οσιακής μορφής σου την βιωτή, υπακούοντας στην επίμονη ενδόμυχη επιθυμία μας, εκδηλώσεως της ευγνωμοσύνης μας προς το πρόσωπό σου, και στην παρότρυνση των εν Χριστώ αδελφών που σε γνώρισαν.

ΓΕΝΝΗΣΗ-ΑΝΑΤΡΟΦΗ-ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Καθώς διηγείται η ίδια η γερόντισσα, κατά κόσμον Δέσποινα Διακονικολάου του π.Γεωργίου και της Μαρίας, γεννήθηκε στο ευλογημένο νησί της Δωδεκανήσου, την Ρόδο, στο χωριό Αρχίπολη, το έτος 1929, στις 23 Ιανουαρίου. Η Ρόδος, παρά τον σκληρό ζυγό και τις καταπιέσεις των Ιταλών κατακτητών, κατόρθωσε να σταθεί σταθερή και αμετακίνητη στις ελληνορθόδοξες παραδόσεις της. Δεν πήγε στο ιταλικό σχολείο, αλλά, κρυφά, με τ' άλλα τα παιδιά μάθαιναν τα ελληνικά γράμματα, στον νάρθηκα της εκκλησίας του χωριού τους, στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου, από τον ιερέα πατέρα της.

Η μαρτυρική της πορεία αρχίζει σε ηλικία τριών ετών, όταν προσβλήθηκε από πολιομυελίτιδα. Όπως χαρακτηριστικά έλεγε η ίδια: «τριών χρονών με χτύπησε η πολιομυελίτιδα». Θυμόταν τις περιγραφές της μητέρας της για εκείνη την νύχτα: *«ψηνόμουν στον πυρετό. Το τί με κάνανε! μ' έπλυναν με το ξύδι, τίποτα! Αφού κοιμήθηκα, το πρωί σηκώθηκε ο μπαμπάς μου και αυτό το πόδι μου κρεμόταν!»*.

Παράλληλα απ' αυτή την ηλικία ο Θεός αρχίζει να της δίνει χαρίσματα, όπως να "βλέπει" πολλές φορές θαυμαστά πράγματα, με τους νοερούς οφθαλμούς της ψυχής της, αλλά και με τους φυσικούς. Την περίοδο αυτήν, πεθαίνει η θεία της, η αδελφή της μητέρας της, 18 ετών. *«Η μάνα μου με πήρε μαζί της, στο σπίτι της θείας μου, όπου ξεψυχούσε. Εκεί που καθόμουνα, έβλεπα προς τα πάνω, σ' ένα συγκεκριμένο σημείο συνέχεια, για αρκετή ώρα. Με ρωτάει η μάνα μου: -Δέσποινα, παιδί μου, τι βλέπεις; Κι εγώ της είπα: -Βλέπω έναν όμορφο νέο, με άσπρα, με φτερά. Δεν γνώριζα τότε ότι ήταν Άγγελος...»*.

Καθώς άρχιζε να συλλαβίζει, διάβαζε μόνο θρησκευτικά βιβλία και προπάντων τους βίους των Αγίων. *«Είχα όλους τους βίους των Αγίων, αυτά τα μικρά βιβλιαράκια και τα διάβαζα συλλαβιστά με πολλή δυσκολία. Θα σου πω άλλη στιγμή πώς λύθηκε η γλώσσα μου με θαύμα της Παναγίας. Αφού τα διάβαζα, μετά η χαρά μου ήταν να τα δωρίζω, για να ωφελούνται και άλλοι άνθρωποι»*.

Σίγουρα αυτά τα βιβλία, που συλλαβιστά διάβαζε, δημιουργούσαν

"αναβάσεις" στην παιδική της ψυχή. Οι δυνατές σκέψεις και η θεϊκή φλόγα, που έκρυβαν οι θεάρεστοι βίοι, μαζί με τα θαυμαστά κατορθώματα και τις υπέροχες πνευματικές πτήσεις των αγίων Πατέρων και Μητέρων, την συνέπαιρναν. Αργότερα, ως μοναχή, ομολογούσε ότι παραδειγματιζόμαστε από τους αγώνες των Αγίων και όταν τους διαβάζουμε με προσοχή, ευλάβεια και με δάκρυα, πρεσβεύουν στον Κύριό μας.

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΗΣ

Ο πατέρας της, ο παπά-Γιώργης, ήταν υπόδειγμα σε όλους. Ποτέ δεν θύμωνε. Νουθετούσε με όλη του την αγάπη και ποτέ δεν έδωσε την εντύπωση ότι αυτά που νουθετούσε, δεν τα εφάρμοζε πρώτος. Ήταν γνωστός για την αρετή του. Ιερέυς των μυστηρίων του Θεού, πνευματοφόρος και ευλαβής. Γελούσε και χαμογελούσε σε όλους. Το δέντρο, όπως βέβαια λέγεται, γνωρίζεται από τον καρπό. Πριν χειροτονηθεί, δούλευε στα χωράφια. Σύμφωνα με τα λόγια της γερόντισσας, έσπερνε σιτάρι, βαμβάκι, τριφύλλι, φακές, φασόλια, εργαζόταν ασταμάτητα απ' το πρωί έως το βράδυ. Ήταν ο κύριος ιεροψάλτης στον ναό του χωριού του, γνώριζε και βυζαντινή μουσική. Τον χειροτόνησε ο μακαριστός Μητροπολίτης Ρόδου, κυρός Σπυρίδων. Η γερόντισσα είχε και θείο ιερέα, με το όνομα Νικόλαος.

Σχετικά με την μητέρα της, η ίδια έλεγε:

«Η μάνα μου, η παπαδιά, ήταν πολύ βασανισμένη. Έντεκα γέννες, δουλειά σκληρή στα χωράφια και στο σπίτι αδιάλειπτη προσευχή. Πενήντα πέντε ετών κοιμήθηκε. Στον ύπνο μου είδα τα εφτά κεκοιμημένα αδελφάκια μου να 'ναι γύρω-γύρω απ' το φέρετρο της μάνας μου και να κρατούν αναμμένες λαμπάδες. Φορούσαν άσπρα αστραφτερά ρουχαλάκια, όπως τα παπαδάκια. Αυτά ήταν βαπτισμένα, μυρωμένα. Ο Θεός ζήτησε αγγέλους και τα πήρε. Εγώ, μικρό παιδάκι, σηκωνόμουν τη νύχτα, που θήλαζε τα μικρά, και ό,τι μπορούσα, την βοηθούσα, επειδή ήταν κατάκοπη. Ήταν τέλεια νοικοκυρά».

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Στην παιδική αυτή ηλικία, της εμφανίζεται μέρα μεσημέρι, όπως η ίδια αφηγείται, ο Κύριος. Ήταν φθινόπωρο, περίοδος ελαιосуγκομιδής. Ας αφήσουμε την ίδια να μας το περιγράψει:

«Ήρθε στο πρόσωπο του μπαμπά μου. Είχαμε εκείνη την χρονιά πολλές ελιές, είχαμε και εργάτες. Η μάνα μου έλειπε στα χωράφια. Εγώ ήμουν σπίτι με το μωρό μας και ήρθε ο υποτιθέμενος μπαμπάς μου και κάθισε δίπλα μου. Μ'αγκάλιασε, έβαλε το χέρι του στην πλάτη μου και μου λέει: **-Δέσποινα, παιδάκι μου, εμείς είμαστε συνεχώς έξω. Εσύ μένεις στο σπίτι. Μπορεί να έρθει στην πόρτα μας κανένας φτωχός. Αν είναι άντρας, πού ξέρεις; Μπορεί να 'ναι ο Χριστός και ήρθε να σε δοκιμάσει. Θα του δώσεις ελεημοσύνη. Αν είναι γυναίκα, πού ξέρεις; Μπορεί να 'ναι η Παναγία και ήρθε να σε δοκιμάσει, κάτι να της δώσεις να φύγει».**

Εκείνη την στιγμή, αυτά τα λόγια σαν να φύτρωσαν μέσα μου. Και, ξαφνικά, γίνεται άφαντος! Τρέχω έξω, πουθενά ο μπαμπάς μου! Συνήλθα και λέω: ο μπαμπάς μου έρχεται με το γαϊδουράκι μας. Το βράδυ, που 'ρθαν οι γονείς μου, έτρεξα και το 'πα στον πατέρα μου. **Μου 'πε να σωπάσω, να μην το πω πουθενά και να δοξάζω τον Θεό".**

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ - ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ

Παρά την αναπηρία της, 22 χρονών εγκαταστάθηκε στην παλαιά πόλη της Ρόδου και εργαζόταν ως μοδίστρα ασταμάτητα. Τα χρήματα τα έδινε σε ελεημοσύνη. Στην παλιά μητρόπολη γνώρισε μια σχεδόν τυφλή γιαγιά, την γιαγιά Χριστίνα, που αμέσως την συμπόνεσε και την ανέλαβε ως μάνα της. Μπροστά στην εικόνα του Χριστού του τέμπλου, εκείνη την ώρα έδωσε υπόσχεση να μην την εγκαταλείψει μέχρι τον θάνατό της. Αυτή η γιαγιά την οδήγησε στον Άγιο Νικόλαο, όπου γνώρισε τον πατέρα Βασίλειο Μαντικό, ο οποίος για χρόνια ήταν και πνευματικός της, μέχρι που γνώρισε τον μετέπειτα γέροντά της. Είχε μεγάλο σεβασμό στον π. Βασίλειο. Έλεγε, χαρακτηριστικά: **«Ο παπά-Βασίλης διώκει δαιμόνια».** Ανελλιπώς, παρακολουθούσε τα κηρύγματά του, Κυριακές και καθημερινές. Μάλιστα, και ο ίδιος την αγαπούσε τόσο πολύ, που εξέφρασε την επιθυμία του να την τοποθετήσει νεωκόρο του ναού, φοβούμενος μην φύγει. Αλλά, όπως έλεγε η ίδια: **«Ήμουν έτοιμη για το μεγάλο ταξίδι να γίνω μοναχή».**

Κάποια Κυριακή, σύμφωνα με τα λόγια της, μία αόρατη δύναμη την οδήγησε στην παλιά μητρόπολη. Ήταν από Θεού. Ο εφημέριος πατήρ Δημήτριος ανακοίνωσε ότι κάποιος ιερομόναχος επρόκειτο να έρθει για εξομολόγηση και, όποιος επιθυμούσε, θα μπορούσε να προσέλθει στο ιερό μυστήριο. Το

θεώρησε σημείο από Θεού, για την εκπλήρωση του πόθου της. Εξαιτίας της αναπηρίας της, θεωρούσε ότι δεν μπορεί να γίνει μοναχή, αλλά ούτε και δεκτή σε κάποιο μοναστήρι. Την ημέρα εκείνη γνωρίζει τον ιερομόναχο, ο οποίος επρόκειτο να γίνει ο γέροντάς της, έως την μακαρία κοίμησή της. **«Τί να σας πω, βρε παιδιά; Μου έμεινε αυτή η εικόνα της πρώτης γνωριμίας μου με τον γέροντα. Έκανα πολλή προσευχή. Όταν τον αντίκρισα, κάτι έγινε μέσα μου. Γύρισε και με είδε. Μετά γυρίζει στον Χριστό. Ύστερα, με ξανακοιτάει. Μετά, ξαναγυρίζει στον Χριστό».** Του εξέθεσε τους προβληματισμούς της, έκανε γενική εξομολόγηση, όπως έλεγε, και ηρέμησε. Πήρε το μήνυμα ότι μπορεί να γίνει μοναχή. Η χαρά της ανείπωτη. **«Να 'χα φτερά, να πετάξω, να φύγω κίολας απ' αυτόν τον κόσμο!»**

Μοναχή έγινε δέκα χρόνια αργότερα, αφού πρώτα αναπαύθηκε η γιαγιά που περιποιόταν. Κάποια μέρα, καθώς προσευχόταν, **της μίλησε ο ίδιος ο Κύριος:** «Χριστέ μου, θέλω να 'ρθω στο δικό σου αμπέλι, είμαι δεκτή; Το 'λεγα συνεχώς. Ακούω να μιλάει ο Κύριος από το εικόνισμα: - **Μην ξεχνάς το έργο, που άρχισες. Πρώτα θα τελειώσει και μετά Εγώ θα σε καλέσω».**

Η γιαγιά Χριστίνα κοιμήθηκε το βράδυ των ψυχών. Όπως έλεγε η γερόντισσα: «Ήταν σημαδιακή ημέρα. Ήταν πάρα πολύ πιστή γυναίκα. Εκείνο το βράδυ, τα μεσάνυχτα, καθώς θύμιαζα, άκουσα φωνή να μου λέει: - *Προστέθηκε ένα ακόμη αστέρι στον ουρανό, και τί αστέρι, τί αστέρι! Δεν έδωσα σημασία, νομίζοντας ότι είναι απ' τον πονηρό. Καθώς συνέχιζα να διαβάζω την ακολουθία, "χτύπησε" δυνατά η θαυματουργός εικόνα της Μυρτιδιώτισσας και κατάλαβα ότι η γιαγιούλα έφυγε...»*

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΟΝΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ

Η θαυματουργός εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου της Μυρτιδιώτισσας ήρθε στα χέρια της γερόντισσας από μια μακρινή θεία της, με το όνομα Σταματία. Η θεία της αυτή ήταν χήρα, άρρωστη και άτεκνη. Η γερόντισσα την βρήκε εγκαταλελειμμένη από τα ανίψια, που την φρόντιζαν. Την βοηθούσε πάντοτε ποικιλοτρόπως, προπαντός οικονομικά. Γι' αυτό και η θεία της την αγαπούσε πολύ. Κάποια στιγμή της εκμυστηρεύτηκε ότι η παλιά εικόνα της Παναγίας, σε μορφή τρίπτυχου, που είχε στο σπίτι της είναι θαυματουργός, και πρέπει να την πάρει η ίδια. **«Παιδί μου, Δέσποινα, αυτή η εικόνα είναι πολύ παλιά και**

*θαυματοουργή. Πρόσεξε μην σου την ζητήσει καμιά για εννιαήμερο, γιατί θα σου την πάρουν. Στην χαρίζω με όλη μου την αγάπη και να την προσέχεις». Μετά την ταφή της θείας της, προσευχόταν συνεχώς για την ανάπαυσή της, αλλά και για την εκπλήρωση της μοναχικής της επιθυμίας. Κατά τον ίδιο τρόπο, της απάντησε, όπως και στο παρελθόν, ο ίδιος ο Κύριος με τα εξής: **"Τώρα είσαι έτοιμη και φύγε για μοναχή"...***

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑΣ ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ ΜΟΝΑΧΗ.

Δίπλα απ' το σπίτι της Γερόντισσας ζούσε ένα νέο ζευγάρι που ακόμα δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Η γυναίκα άρχισε να δέχεται έντονες πιέσεις για το θέμα αυτό, από την οικογένεια του συζύγου της, που κατέληξαν σε μεγάλες φασαρίες και καυγάδες. Κάποια Κυριακή, καθώς επέστρεφε η γερόντισσα από την εκκλησία, βλέπει την νέα γυναίκα να σπαρταρά από τα κλάματα πάνω στο κρεβάτι της. Δεν της μίλησε, αλλά πήγε κατευθείαν στην θαυματοουργό εικόνα της Παναγίας, αρχίζοντας να την παρακαλεί με πόνο ψυχής να δώσει ένα παιδάκι στο νιόπαντρο ζευγάρι, για να μην χωρίσουν: «Εκεί, που Της έλεγα να χαρίσει ένα παιδάκι, μην τυχόν και χωρίσουν, ακούω ζωντανή την φωνή της Παναγίας, απ' την θαυματοουργό εικόνα της: **«Φώναξέ την να έρθει πάνω. Σταύρωσέ την με το λαδάκι μου και θα μείνει έγκυος. Πώς θα την σταυρώσεις; Θα επικαλείσαι το όνομα της Αγίας Τριάδος, τρεις φορές στην κοιλιά και τρεις στην μέση, στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Μ' αυτόν τον τρόπο να σταυρώνεις τις γυναίκες, που θα έρχονται με πρόβλημα και θα με προσκυνούν».** Φωνάζω, λοιπόν, την Παναγιώτα, αυτό ήταν το όνομά της. Έρθε πάνω. Η κοπέλα δεν ήξερε ούτε πώς μπαίνουν στην εκκλησία. Αργότερα την κατήχησα, την πήγα για εξομολόγηση και την έπαιρνα μαζί μου τις Κυριακές. Της λέω, λοιπόν: -Αυτά που θα σου πω, να τα πιστέψεις. Η Παναγία θα σου χαρίσει παιδί. - Ναι; μου λέει, και έβαλε τα κλάματα. Γιατί να μην το πιστέψω; Θα το πιστέψω! - Σκύψε να κάνεις τρεις μετάνοιες στην Παναγία και ασπάσου την. Έκανε αυτό που της είπα, πιάνω το καντηλάκι της Παναγίας, την εσταύρωσα στον ομφαλό και στην μέση από τρεις φορές. Εκείνη την ώρα, μας διαπέρασε και τις δύο μια ανατριχίλα, ένα έντονο ρίγος. Τις ημέρες εκείνες έμεινε έγκυος».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Κάποια στιγμή, ο γέροντάς της την έστειλε στον Μητροπολίτη να του αναφέρει την επιθυμία της για την είσοδό της στην μοναχική πολιτεία. Ο Σπυρίδων εκτιμούσε βαθύτατα τον πατέρα της και την ίδια την αγαπούσε. Μόλις το άκουσε, πέταξε από την χαρά του λέγοντας: **«Να γίνεις, παιδί μου, να γίνεις, και να σε κάνουμε στον Άγιο Νεκτάριο!»**. Αφού πήρε την ευλογία από τον Μητροπολίτη, την έστειλε ο γέροντάς της να ετοιμάσει τα σχετικά με την κουρά της, η οποία έγινε την τρίτη μέρα των Χριστουγέννων, ανήμερα του Αγίου Στεφάνου, στην Ιερά Μονή του Αγίου Νεκταρίου, σε ατμόσφαιρα κατανύξεως και χαράς. Έλαβε το μοναχικό σχήμα, μετονομασθείσα σε Νεκταρία μοναχή και η μοναχική της ομολογία καταχωρήθηκε στα βιβλία του ουρανού.

Πρώτα έγινε η ρασοευχή και ύστερα από τέσσερα χρόνια η μεγαλοσχημία της. Όπως έλεγε η ίδια, πετούσε από την χαρά και την συγκίνηση. Ντυμένη στο αγγελικό σχήμα, με το πολυσταύριο και το κουκούλιο, κρατώντας στο χέρι της την λαμπάδα και τον Τίμιο Σταυρό, δεχόταν τις ευλογίες των πατέρων και αδελφών. Η γερόντισσα γνώριζε και βίωνε πως, όσες υποσχέσεις έδωσε ενώπιον του επισκόπου κατά την μεγαλοσχημία της, οι άγγελοι τις έγραψαν στον ουρανό και ο Θεός θα ζητούσε λόγο γι' αυτές κάποτε.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ-ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΑΚΟΛΟΥΘΟ ΤΗΣ.

Στην αρχή της μοναχικής της ζωής ζούσε μόνη της στο μοναστήρι. Τέσσερα χρόνια αργότερα ο Μητροπολίτης χειροτόνησε την Γερασίμη από την Αθήνα και την Ευφημία, η οποία κοιμήθηκε νωρίς. Η γερόντισσα, παρά την σοβαρή αναπηρία της, που σιγά-σιγά θα την καθήλωνε για 20 ολόκληρα χρόνια, εργαζόταν σκληρά την ημέρα. *«Ήμουν καλά στην αρχή. Περπατούσα με μπαστούνια, κατέβαινα κάτω, στον ναό. Στο χέρι έπλενα τα σεντόνια των προσκυνητών. Φιλοξενούσα αρκετό κόσμο. Τις Κυριακές γεμάτος ο ναός ασφυκτικά, όπως και οι διάδρομοι.*

Έφτιαχνα φαγητά και γλυκά αποβραδής. Τις σαρακοστές, τηγανίτες, ψωμί με λάδι κι ελιές. Ξαφνικά είδα ότι δεν μπορούσα να ανεβοκατεβαίνω τα σκαλιά, ε, και σιγά-σιγά, καθηλώθηκα ...».

Η γερόντισσα ήταν **μοναχή** με όλη την σημασία της λέξεως. Έμαθε και έζησε την μοναχική ζωή, στην γνήσια έκφρασή της. Είχε την αρετή της **μακαρίας απλότητας**, πέρα από το φιλότιμο και την λιτότητα που την διέκρινε. Συνήθιζε να λέει πως από μικρή ήταν πολύ αγαθή. Δεν είχε πονηριά μέσα της.

Η απλότητα και η ταπείνωση ήταν πολύτιμα στολίδια της. Η ψυχή της ήταν παιδική. Το στοιχείο αυτό της παιδικής απλότητας, που το εγκωμιάζει ο ίδιος ο Χριστός στο Ευαγγέλιο, αποτελεί διακριτικό γνώρισμα των Αγίων.

Τηρούσε **αυστηρότητα** τα μοναχικά της καθήκοντα και τις ακολουθίες του νυχθημέρου. Πίστευε πως μια παρέκκλιση από τα παραδεδομένα και μάλιστα, χωρίς σοβαρό λόγο, μπορεί να φέρει και δεύτερη. Την δεύτερη εύκολα την διαδέχεται η τρίτη και τότε το κακό προχωρεί.

Κάθε μοναχός υποχρεούται να κάνει καθημερινά με το κομποσχοίνι του ορισμένο αριθμό προσευχών και γονυκλισιών. Πρόκειται για τον λεγόμενο **μοναχικό κανόνα**, όπως προαναφέραμε. Η γερόντισσα, εκτός από τον καθιερωμένο κανόνα, έκανε επιπλέον επί μονίμου βάσεως **τον διπλάσιο**, γιατί, όπως έλεγε χαριτολογώντας, μα και σοβαρά: **«μπορεί να πέσω αύριο στο κρεβάτι. Γιατί να μην κάνω τώρα λίγο παραπάνω που μπορώ;».**

Λόγω της αναπηρίας της , δεν μπορούσε να κάνει μετάνοιες. Έκανε τα κομποσχοίνια της με μεγάλους σταυρούς, πάντοτε καθιστή στο τσιμεντένιο σκαλοπάτι της και ποτέ ξαπλωμένη. Όταν κάποιος της προσέφερε ένα κανονικό μαξιλάρι για τις πολύωρες ακολουθίες της, αρνήθηκε κατηγορηματικά, δεν θέλησε να το χρησιμοποιήσει, γιατί το θεώρησε άνεση και πολυτέλεια. «Όχι, όχι, ευλογημένε, παρ' το από 'δω, εγώ είμαι μοναχή. **Τί θα πω στον Κύριό μου, όταν παρουσιαστώ;**» - Γερόντισσα, το πόδι σας χρειάζεται ανάπαυση, μην το κουράζετε τόσο, να ξαπλώνετε λιγάκι. Γελώντας, απαντούσε: -*Τέτοιο που 'ναι, τέτοια του χρειάζονται, για να βάλει μυαλό.* Κάποια φορά, μας εκμυστηρεύτηκε ότι απ' την μασχάλη της έτρεχε συνεχώς αίμα, λόγω των μεγάλων σταυρών που έκανε. Ήταν καύσωνας. Της πήγαμε μία κρέμα, που την δέχθηκε. Μας είπε ότι ήταν πολύ καλή. Όταν την ξαναρωτήσαμε μετά από καιρό σχετικά με την πληγή αυτή, αν η κρέμα την είχε όντως βοηθήσει, γιατί φαινόταν πως υπέφερε, απάντησε πάλι με τα εξής: **«Τί δουλειά έχει η καλογερική με την άνεση και τις κρέμες;»**.

Το πρωί ξυπνούσε στις 03:00. Μία ώρα χρειαζόταν για να κατέβει από το κρεβατάκι της, στηριζόμενη στους αγκώνες, για να πάει στο λουτρό, που ήταν κατασκευασμένο ακριβώς δίπλα απ' αυτό.

Τα "πρωινά", όπως χαρακτηριστικά έλεγε τις ακολουθίες του μεσονυκτικού και του όρθρου, τα άρχιζε στις 04:00 και τα τέλειωνε γύρω στις 09:00. **Δεν παρέλειπε τίποτε.** Την ακολουθία των "Ωρών", την τελούσε, όπως στα μοναστήρια. Τέλειωνε τον όρθρο με τα αναγνώσματα του Αποστόλου και του Ευαγγελίου.

Αμέσως μετά άρχιζε το κομποσχοίνι επί ώρες ατέλειωτες. «Δεν αφήνω το κομποσχοίνι ποτέ από το χέρι μου. Και όταν μιλάω με τον κόσμο και όταν κοιμάμαι, το κρατώ και **λέω την ευχή με το πνεύμα μου**». Το τρίτο δάκτυλο του αριστερού χεριού της με το οποίο κρατούσε το κομποσχοίνι της, είχε ένα εμφανέστατο βαθούλωμα. **Ο καθημερινός της απλός κανόνας ήταν δώδεκα 300άρια κομποσχοίνια με σταυρούς, 100 μετάνοιες, τις οποίες έκανε σε σταυρούς, κλίνοντας το σώμα της προς τα κάτω, και 27 σταυρωτά κατοστάρια!** Βέβαια, σε καθημερινή βάση, δεν παρέλειπε και τα "απόρρητα", όπως τα ονόμαζε. Αυτά ήταν **15 300άρια σταυρωτά (από 3 στην Αγία Τριάδα, στην κυρία Θεοτόκο, στους Αγίους της ημέρας, στους Αγίους Πάντες και στον Φύλακα Άγγελο)**. Όλες της ακολουθίες της, της τελούσε ψαλτά.

Τους Χαιρετισμούς της Υπεραγίας Θεοτόκου, τους διάβαζε 2 φορές την ημέρα με άκρα ευλάβεια και με δάκρυα στα μάτια. Συχνά, στους επισκέπτες της διηγούνταν την ιστορία, που η Παναγία παρουσιάστηκε σε μοναχό και τον διαβεβαίωσε πως, όποιος διαβάζει με ευλάβεια τους Χαιρετισμούς Της, θα τον προστατεύει, όχι μόνο σ' αυτήν την ζωή την πρόσκαιρη, αλλά και κατά την ώρα που η ψυχή θα χωρίζεται από το σώμα, την ώρα του θανάτου.

Μετά τους πρωινούς Χαιρετισμούς άρχιζε να ψάλλει μελωδικότατα την παράκληση της Παναγίας, εναλλάξ, μια μέρα την μικρή, μια μέρα την μεγάλη, και αμέσως μετά του Αγίου Νεκταρίου, όπου στο τέλος έλεγε αρκετά τροπάρια και μεγαλυνάρια Αγίων.

Η φωνή της ήταν χαρακτηριστική, μελωδική και γλυκύτατη. Η χροιά της είχε κάτι το ιδιαίτερο. Τον Κανόνα στον Δεσπότη Χριστό, τον έψαλλε σε καθημερινή βάση. Και αμέσως μετά, διέκοπτε τα καθήκοντά της για το λιτό, μεσημεριανό φαγητό της, το οποίο βρισκόταν στο μικρό ψυγείο, που ήταν κοντά της. Την φροντίδα του φαγητού της είχαν αναλάβει οι κατά σάρκα αδελφές της, που της το έφερναν από το σπίτι. Το κρατούσε 2 και 3 μέρες. **Αν κανείς την έβλεπε για πρώτη φορά, θα δάκρυζε. Αναπηρία 100%. Έτρωγε σαν σπουργίτι, εκεί όπου καθόταν και προσευχόταν στο τσιμεντένιο σκαλοπάτι.**

Να σημειωθεί ότι κρατούσε αυστηρά τις νηστείες, ιδιαίτερα τα τριήμερα, κατά τα οποία δεν έπινε ούτε νερό.

Αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό, άρχιζε την ακολουθία της Ενάτης Ώρας και τον Εσπερινό. Στη συνέχεια, έψελνε το Θεοτοκάριο του Αγίου Νικοδήμου και του Αγίου Νεκταρίου και ολοκλήρωνε με την ακολουθία του Αποδείπνου και των Χαιρετισμών.

Πάντοτε, πετούσε από χαρά, παρά τις δοκιμασίες της. Το χαρακτηριστικότερο γνώρισμά της ήταν μια συνεχής χαρά και μακαριότητα. Ζούσε έντονα με φόβο Θεού την κάθε στιγμή.

Ήταν πολύ λεπτός χαρακτήρας και είχε πάντοτε μια συνεχή πνευματική δίψα. Είχε τον **Θεομητορικό** πόθο μέσα της. Γλυκομίλητη σε όλους. Απλή, άκακη και διδακτική. Ακόμα κι αν θύμωνε, συγχωρούσε ευθύς αμέσως. Έλεγε: **«Σκέπαζε τα πράγματα για να σε σκεπάζει και εσένα ο Θεός»**. Δεν μνησικακούσε ποτέ, δεν έβλαψε κανέναν, αντιθέτως ευεργέτησε πολλούς με την προσευχή της. Το βλέμμα της ήταν ήμερο και διαχεόταν με φως πνευματικό, ταπεινό, πράο, ανεξίκακο, γεμάτο αγάπη και γλυκύτητα. Αγάπη, όχι όπως την φανταζόμαστε εμείς οι κοσμικοί. Συνήθιζε να λέει, με γεμάτα πάντα τα μάτια δάκρυα: **«Αγαπάω πάρα πολύ τον Χριστό μου. Αλλά, Χριστούλη μου, έχω μια μικρή αδυναμία στην Μανούλα σου»** ή, άλλες φορές: **«Χριστέ μου, μην θυμώσεις μαζί μου, δεν διαβάζω γρήγορα, θέλω να συμμετέχει και το πνεύμα μου!»**

Είχε προσλάβει, μες στην απλότητά της, το αιώνιο μήνυμα του Θεού, με αποτέλεσμα να μεταφράζει την χριστιανική αλήθεια σε καθημερινό τρόπο ζωής. Στις δύσκολες ώρες των δοκιμασιών της δηλαδή στην περιφρόνηση, στις

συκοφαντίες, στην ψυχολογική πίεση που δεχόταν να εγκαταλείψει το μοναστήρι πονούσε καρδιακά από την σκληρότητα αυτών των ανθρώπων, και μάλιστα ανθρώπων της εκκλησίας. Έλεγε πάντοτε: «Δεν υπάρχει αληθινή αγάπη! Πολλοί χριστιανοί, είτε ρασοφόροι, είτε λαϊκοί, είναι σκληροί άνθρωποι. Δεν αγαπούν. Νηστεύουν, αγρυπνούν, εξομολογούνται, προσεύχονται, κοινωνούν, αλλά δεν εφαρμόζουν την εντολή της αγάπης». Αγαπούσε υπερβολικά τον Άγιο Γέροντα Πορφύριο και έλεγε σχετικά: «Αυτός ο Άγιος είδε την κόλαση γεμάτη από τέτοιους ανθρώπους. Αλλοίμονό μας! Να μην δώσει ο Θεός γιατί και θα κολαστούμε και στο τέλος θα μας μείνει και ο κόπος της άσκησης!».

Γνήσια μοναχή, ειρηνική, ανυπόκριτη, με ακτημοσύνη, με ευλάβεια και ειλικρινή πόθο. Ότι χρήματα της έδιναν, τα έδινε ελεημοσύνη. **Ακόμα και τα έξοδα για τον τάφο της τα είχε πληρώσει χρόνια πριν.**

Κάποτε, δεν δέχθηκε λάμπα για να βοηθηθεί στις νυχτερινές ακολουθίες της: «Το κεράκι είναι αρκετό». Ενώ δεν έβλεπε, εντούτοις αγωνιζόταν μην τυχόν και της το καταλογίσει ο Θεός εν ημέρα κρίσεως: **«Εδώ δεν ήρθαμε για να καλοπεράσουμε, αλλά για να αγωνισθούμε, εξετάσεις δίνουμε»**.

Δοσμένη στην σιωπή, τα χείλη της και η καρδιά της έλεγαν αδιαλείπτως την

μονολόγιστο ευχή: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και συνέχιζε με το: «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς». Ακόμα και όταν συνομιλούσε, εσωτερικά διατηρούσε την αδιάλειπτο ευχή.

Δεν είχε συχνές επισκέψεις. Κανέναν δεν έδιωχνε. Πολλοί, βέβαια, που πήγαιναν ήταν φορτικοί. Είχε καρτερικότητα και ιώβειο υπομονή. Μιλούσε με χαμόγελο, όσο κουρασμένη και αν ήταν. Μόλις έφευγε ο επισκέπτης συνέχιζε από εκεί που σταμάτησε. Γι' αυτό καθημερινά ξάπλωνε μετά την μία τα ξημερώματα. Ο ύπνος της δεν ξεπερνούσε τις 2-3 ώρες.

Η χαρά της η μεγάλη ήταν την νύχτα. Παρά την σωματική της κούραση, έψαλλε τις ακολουθίες, με το κεράκι στο χέρι. Έλεγε χαμογελώντας: **«Την νύχτα οι ουρανοί είναι ανοιχτοί και ο Θεός ακούει!»**.

Καθώς άρχιζε η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, είχε μεγάλο φόρτο, αλλά και πόνο. Έκλαιγε ασταμάτητα για το Θείο Πάθος. Το Ιερό Ψαλτήρι ήταν το αγαπημένο της εντύπωμα. Το διάβαζε πάντα ολόκληρο, μία φορά την εβδομάδα, εκτός από την Μεγάλη Τεσσαρακοστή, που το ολοκλήρωνε δύο φορές την εβδομάδα.

ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ

Το κελλί της ήταν πολύ απλό. Είχε μεγάλα παράθυρα, παλιά, σιδερένια, όπου τον χειμώνα πάγωνε ο τόπος. Παλαιότερα, είχε μια απλή θερμάστρα, που έκαιγε με ηλεκτρικό ρεύμα, ενώ τα τελευταία χρόνια εγκατέστησε στο κελλάκι της κλιματιστικό, για χειμώνα και καλοκαίρι. Ήταν γεμάτο εικόνες. Σε ένα τραπεζάκι επάνω, ήταν τοποθετημένη η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας. Στο ακριβώς διπλανό βρίσκονταν μικρά τεμάχια Αγίων Λειψάνων, μέσα σε ξύλινες θήκες, που σχεδόν πάντα ευωδίαζαν ιδιαίτερα έντονα. Τα Λείψανα αυτά ήταν των Αγίων Νεκταρίου, Γρηγορίου του Παλαμά, Ευδοκίας και Αναστασίας της Ρωμαίας. Στην ησυχία του κελλιού της, ζούσε ώρες δυνατής προσευχής, μελέτης, αυτοσυγκέντρωσης και ετοιμαζόταν με νοσταλγία και πόθο για την μέλλουσα, αιώνια, αληθινή ζωή.

Καθηλωμένη στο τσιμεντένιο σκαλοπάτι, συνεχώς φιλοσοφούσε τον θάνατο και την ματαιότητα του κόσμου. Η Γερόντισσα δεν χόρταινε την προσευχή. **Ο**

Θεός τής δώρισε αυτήν την αρετή, που είναι η μεγαλύτερη των αρετών.

Παράλληλα, μελετούσε και τα ιερά κείμενα, βίους Αγίων, μάλιστα σύγχρονων Αγίων Γερόντων, όπως των Παΐσιου, Πορφυρίου, Ιακώβου, του παπά-Χαράλαμπου της Διονυσίου και άλλων. Της άρεσε να διηγείται ιστορίες απ' αυτούς. **Υπήρξαν μέρες, τρεις και τέσσερις συνεχόμενες, χωρίς κανείς να της ανοίξει την πόρτα. Ολομόναχη μέσα στο δάσος και στην ησυχία του κελιού της "μόνη, μόνω Θεώ".**

Η απλότητα και η ησυχαστική ζωή του κελιού της, ταίριαζε μ' αυτό που αναφέρει ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος στους "Υμνους θείων ερώτων": "Εάσατε τη κέλλη με μόνον ενκεκλεισμένον. Άφετέ με μετά Θεού, του μόνου φιλανθρώπου... Μηδείς την θύρα κρούσειε, μηδείς φωνήν αφήσει...".

ΟΙ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΕΣ ΘΕΙΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

Το διπλανό κελλί ήταν της αδελφής Γερασίμης. Όταν αυτή κοιμήθηκε, η Γερόντισσα Νεκταρία το μετέτρεψε σε παρεκκλήσι της Αγίας Παρασκευής της Μεγαλομάρτυρος, κατόπιν αδείας του μακαριστού Μητροπολίτου Ρόδου κυρού Αποστόλου.

Σκιρτούσε από χαρά, κάθε φορά που θα τελούνταν η Θεία Λειτουργία. Χαρακτηριστικά έλεγε: **«Αν βλέπαμε τι γίνεται στην Θεία Λειτουργία, θα πεθαίναμε από ανακοπή! Όσα κομποσχοίνια και μετάνοιες και αγρυπνίες να κάνουμε, σαν την Θεία Λειτουργία δεν υπάρχει»**. Ζητούσε συνεχώς ευκαιρίες να καλεί τον ιερέα να ιερουργεί. Άκουγε την Θεία Λειτουργία από το κελλάκι της και ζούσε ουράνιες στιγμές, ξεσπώντας σε καρδιακά δάκρυα.

Πάντοτε ήθελε, όσο κρατούσε η ακολουθία, να είναι μόνη της, να μην υπάρχει άνθρωπος στο κελλί της. Σε κάποια καλοκαιρινή νυχτερινή ακολουθία, παρατηρώντας διακριτικά το τί συνέβαινε μέσα στην μοναξιά του κελιού της, λίγο πριν από την Θεία Κοινωνία, ήδη ήταν σηκωμένη από το τσιμεντένιο σκαλοπάτι και καθόταν στηριγμένη στους αγκώνες, στην άκρη του κρεβατιού της, περιμένοντας τον ιερέα να την κοινωνήσει. Εκείνη την στιγμή, δεν μιλούσε καθόλου. Το πρόσωπό της είχε μια περίεργη λάμψη, ήταν κυριευμένο από ένα ιερό δέος, μία θεία αγαλλίαση. Στα μάτια της φαινόταν δάκρυα, αποκαλύπτοντας τον πλούτο της πίστεως και της ευλάβειάς της.

Τελευταία που *στερήθηκε* αυτήν την χαρά των μεσονυκτικών Θείων Λειτουργιών, σιωπούσε και έκλαιγε απαρηγόρητα.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Από της ελεύσεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αρχίζει και ο διωγμός Του. Ταράσσεται ο διάβολος, γιατί καταλύεται η δυναστεία του και εγείρει πόλεμο εναντίον Του. Όργανά του χρησιμοποιεί τους πολιτικούς (Ηρώδης) και τους θρησκευτικούς ηγέτες (Αρχιερείς και Γραμματείς), για να επιτύχει την εξόντωσή Του. Το ίδιο συμβαίνει στους Αποστόλους, στους Χριστιανούς, στην Εκκλησία διαμέσου των αιώνων μέχρι και σήμερα και θα συνεχίζεται μέχρι της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου, σύμφωνα με τον Αληθή Λόγο Του.

Από τις πρώτες ημέρες της εγκαταστάσεώς της στην Ιερά Μονή του Αγίου, ο διάβολος άρχισε λυσσαλέα το έργο του, το οποίο δεν σταμάτησε επί σαράντα χρόνια μέχρι την μακαρία κοίμησή της. Έλεγε, τελευταίως, πικραμένα: **«ξέρεις γιατί αυτά τα ράσα είναι πλατειά;»**. Και απαντούσε η ίδια: **«για να χωρούν πολλές στενοχώριες...»**.

Πραγματικά, εκτός της καθολικής αναπηρίας της, "διήλθεν διά πυρός και ύδατος", απ' όλες τις απόψεις. Και αυτό, για να δείξει ο Κύριος ότι μόνο μέσω των πειρασμών και των θλίψεων "δει ημάς εισελθείν εις την Βασιλείαν Των Ουρανών". *Δεν επιτρέπεται να αναφερθούμε διεξοδικώς σε αυτές τις δοκιμασίες, διότι δεν ωφελούν πνευματικώς, αλλά απεναντίας θλίβουν.* Εξαιτίας όλων αυτών, αποφάσισε να αναχωρήσει από τον τόπο τής μετανοίας της, γεγονός που της κόστισε αφάνταστα.

Η απόφασή της αυτή στόχευε σε πνευματικό της όφελος. Έλεγε χαρακτηριστικά εκείνες τις ημέρες: «*Τώρα, στις τελευταίες μου στιγμές, ο αποστάτης (ενν. διάβολος) θέλει να με συντρίψει φανερά. Όχι, δεν θα τού κάνω την χάρη. Ο Χριστός ήρθε για να καταργήσει τα έργα του. Πρέπει να φύγω από εδώ γιατί εάν μείνω, θα ασχολούμαι μόνο με αυτόν. Είναι φοβερό! Δεν αφήνω μνησικακία μέσα μου για να μην του δίνω δικαίωμα επάνω μου. Όλα αυτός ο ταγκαλάκης τα κάνει! Να, φοβάμαι μην χαθεί η λαχτάρα και η λατρεία μου για τον Χριστό. Θέλω να δοθώ όπως πρώτα στον Χριστό μου. Η κάθε αναπνοή μου ο Χριστός μου! Ξέρεις τι δεν αντέχει ο κακομοίρης ο διάβολος; Την περιφρόνηση! Ναι, την περιφρόνηση με την βοήθεια της Θείας Χάρης. Και αυτό επειδή είναι εγωιστής».*

Η γερόντισσα, μέχρι που κοιμήθηκε, συγχωρούσε συνεχώς με πόνο ψυχής. Μάλιστα, τηλεφωνούσε και η ίδια σ' αυτούς που την πίκραναν και τους ζητούσε συγγνώμη. Αυτό γινόταν και στο παρελθόν, αλλά και στα τέλη της, που τα πληροφορήθηκε εκ Θεού. Βέβαια, ως άνθρωπος, δοκιμαζόταν από ποικίλους λογισμούς κατάκρισης. Όμως, όπως έλεγε, δεν έκανε το κεφάλι της "αεροδρόμιο λογισμών". Προσπαθούσε να τούς διώχνει αμέσως λέγοντας την ευχή. Έλεγε: «*Σκέπαζέ τα, για να σε σκεπάζει και εσένα ο Θεός*». Είχε παράδειγμα πάντα τον αγαπημένο της προστάτη και έλεγε, γελώντας, χαρακτηριστικά: «*Αν ο Άγιός μου έμενε στην Αλεξάνδρεια, θα ήταν Πατριάρχης, αλλά όχι Άγιος. Συκοφαντήθηκε και εκεί και στην Αθήνα και στην Αίγινα. Πήγε ο ανακριτής στην Αίγινα για να τον ανακρίνει και εκείνος σιωπούσε, βλέποντας μόνο τον Εσταυρωμένο Κύριό μας και θύμωσε ο*

ανακριτής, αγανάκτησε, τον έβρισε και τον κτύπησε. Μ' αυτό που έγινε, μια μοναχή θέλησε να χτυπήσει τον ανακριτή. Και ο Άγιός μου της είπε: «Ποιον; αυτόν που με οδηγεί πιο σύντομα στον παράδεισο; γι' αυτό να κάνεις 100 μετάνοιες! -Βλέπεις; γι' αυτό είναι μεγάλος Άγιος!».

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Κατά το τέλος της ζωής της, πριν φύγει απ' το μοναστήρι, όπως ήταν φυσικό, εξασθένησαν οι δυνάμεις της λόγω της χρόνιας ακινησίας. Η καρδιά κουραζόταν. Είχε κολπική μαρμαρυγή. Είχε συνεχώς φρικτούς πόνους στον οισοφάγο και στο στομάχι και στην πλάτη μέχρι λιποθυμίας. Οι πόνοι κρατούσαν μέχρι και δύο εικοσιτετράωρα. Συνεχώς είχε εμετούς με αφρούς. **Εντούτοις δεν παρέλειπε ούτε τον κανόνα της αλλά ούτε και τις ενδιάτακτες ακολουθίες του νυχθημέρου κατά την μοναχική τάξη.** «Καθώς πήγα να σηκωθώ, έπεσα κάτω στο τσιμέντο από την εξάντληση. Όλη νύχτα εκεί. Σφάδαζα απ' τους πόνους. Πάγωσα απ' το κρύο. Δεν μπορούσα να πλησιάσω το τηλέφωνο. Συνεχώς εμετούς με αφρούς». Κάποια άλλη φορά εμπιστευτικά είπε: «Ώρες περίμενα για να σηκωθώ από κάτω. Ευτυχώς ήρθε η Τσαμπίκα και με σήκωσε. Τρέμω. Τι να κάνω; Ούτε τα φάρμακα παίρνω. Ποιος να μου τα δώσει; Δεν έχω άνθρωπο. **Ξέρεις, ο Θεός δίνει πολλές ευκαιρίες να μπουν εύκολα στον Παράδεισο πολλοί εξαιτίας μου. Εντούτοις αρνούνται. Δυστυχώς, άνθρωπο δεν έχω, είμαι μόνη μου**».

Την παραμονή της Αγίας Αικατερίνης τού 2005 έπαθε πνευμονικό οίδημα και νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο. Μόλις επέστρεψε στο κελλί της, παραμονή της Αγίας Βαρβάρας, διακομίζεται ξανά στο νοσοκομείο με διπλό πνευμονικό οίδημα-διπλή ανακοπή. Εκεί οι γιατροί έδωσαν διορία ζωής το πολύ δύο ημέρες. Λειτουργούσε το 10% της καρδιάς της. Την ημέρα εκείνη την επισκέφθηκε ολοζώντανα ο Άγιος παρουσία και των υπολοίπων ασθενών, όπου και την θεράπευσε (το γεγονός αυτό θα αναφερθεί στο Β' μέρος της βιογραφίας).

«ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ» ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΠΟΛΗ

Η Γερόντισσα έφυγε από την μετάνοιά της, από το μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου οριστικά το Σάββατο 8 Ιανουαρίου 2011. Ετοίμασαν ένα απλό

σπιτάκι το οποίο παραχωρήθηκε ευγενώς από τον γιο της μακαρίτισσας Δημητρούλας που ήταν φίλη της Γερόντισσας και ήταν δικό της. Σ' αυτό το σπίτι έζησε κοντά ενάμιση χρόνο μέχρι που παρέδωσε την ψυχή της.

Προθυμοποιήθηκαν 3 άνδρες με ένα φορτηγάκι να την μεταφέρουν. Την κατέβασαν με μία καρέκλα. Ζήτησε να την οδηγήσουν μέσα στον ναό –στον οποίον είχε να μπει πολλά χρόνια– για να προσκυνήσει και να αποχαιρετήσει τον αγαπημένο της άγιο για τελευταία φορά. Την άφησαν μπροστά στην θαυματουργό εικόνα για αρκετή ώρα. Μιλούσε συνεχώς του αγίου όπως συνομιλούν δύο άνθρωποι μαζί. **«...σ' ευχαριστώ μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς μου που με φιλοξένησες 40 χρόνια στο μοναστήρι σου. Εύχομαι χίλια καλά σ' όσους μ' εβοήθησαν και σ' όσους με πίκραναν, τους συγχωρώ μέσα απ' την καρδιά μου. Χρόνια έχω να δω το φως του ήλιου. Από εκεί, μέσα απ' το κελλί μου επιθυμούσα να με πήγαιναν στον τάφο...»**. Οι παριστάμενοι άνδρες αλλά και οι γυναίκες **τρόμαξαν** στην κυριολεξία διότι το καντήλι του αγίου, όση ώρα ήταν εκεί η Γερόντισσα, **κουνιόταν συνεχώς από πάνω της χωρίς σταματημό**. Μόνον όταν τους είπε να την σηκώσουν σταμάτησε αυτόματα. Σε επικοινωνία που είχαμε μαζί της όταν μάθαμε αυτό το γεγονός μάς απάντησε αινιγματικά. (Αφήνουμε τον διάλογο):

«Γερόντισσα, την ώρα που προσευχόσασταν στην θαυματουργό εικόνα, μου είπε ο ... ότι η καντήλα του αγίου κουνιόταν συνεχώς. Αλήθεια;».

Γερ.: (με γέλια) **«Γιατί ο ... μόνο την καντήλα είδε;»**.

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΘΑ ΜΕ ΚΗΔΕΨΕΙ

Μήνες πριν από την εκδημία της "είδε" την κηδεία της. Πάντοτε γελούσε παρά τις ασθένειες και τις πίκρες που δοκίμαζε. Έλεγε: **«Στην Παντάνασσα θα με κηδέψουν. Θα 'ναι και ο Δεσπότης μας. Αυτός θα με πάει στον τάφο. Άκου τι σου λέγω (γέλια) θα δεις!»**. Πράγματι, στην εξόδιο ακολουθία της χοροστάτησε ο σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρόδου κ.κ. Κύριλλος ο οποίος την συνόδευσε μέχρι τον τάφο. Η γερόντισσα καθημερινά προσευχόταν για τον νέο Μητροπολίτη, για τον οποίον έτρεφε ιδιαίτερη πνευματική συμπάθεια, χωρίς ποτέ να της δοθεί η ευκαιρία να του την εκδηλώσει.

«ΕΦΤΑΣΕ Η ΣΤΙΓΜΗ» - ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ

Παραμονή της τελευταίας ασθeneίας της, ενώ ήταν «καλά» στην υγεία της με τα γνωστά προβλήματα, εκμυστηρεύτηκε σε γνωστό της πρόσωπο ότι έφτασε η στιγμή όπου θα 'φευγε οριστικά.

-«Γερόντισσα, δόξα τω Θεώ, σ' ακούω καλά.

-Κοίταξε να δεις. Υπογράφηκε το χαρτί. Δεν πάει άλλο. Τώρα πρέπει να φύγω. Παρακάλεσα τον Κύριό μου. Φτάνει πια, κούρασα τις αδελφές μου. Δεν κυβερνώ το κορμί μου. Τώρα, τώρα έφτασε η στιγμή. Αν επιτρέψει ο Θεός και βρω παρηρησία ε,... Είμαι αμαρτωλή, ο Θεός να μ' ελεήσει και όλο τον ντουιιά. Ευχαριστώ όλον τον κόσμο για την αγάπη που μου έδωσε αυτά τα χρόνια. Τους συγχωρώ όλους όσοι μ' ελύπησαν. Και εγώ τηλεφώνησα έναν-έναν και τους ζήτησα συγγνώμη. **Όλοι είμαστε αδέρφια και δικά Του παιδιά».**

Πράγματι, ενώ η κλινική της εικόνα ήταν καλή, ξαφνικά την επομένη έπεσε στο κρεβάτι με φρικτούς πόνους. Έπαθε εξάρθρωση οστών. Οι ημέρες που ακολούθησαν ήταν οδυνηρές. Μόνο προσευχόταν νοερά. Κάπου-κάπου μέσα από τους πόνους άκουγε κανείς την ευχή και το «Παναγία μου». Δεν ξαναμίλησε εκτός από ελάχιστες φορές.

Την τελευταία βδομάδα ήταν σε κωματώδη κατάσταση. Κάλεσαν τον ιερέα με σκοπό αν γινόταν να την μεταλάβει. Μόλις πλησίασε ο ιερέας, κάποιος διάβασε το «Πιστεύω» δυνατά. Εκείνη την στιγμή άνοιξε τα μάτια της, **σήκωσε το δεξί της χέρι κάνοντας το σημείο του Τιμίου Σταυρού.** Κοινώνησε και έκλεισε τα σωματικά της μάτια οριστικά μέχρι το πρωί της 16^{ης} Ιουλίου 2012 όπου η ψυχή της ανήλθε στα ουράνια.

Παρ' όλον ότι ο θάνατος είναι μετάβαση στην όντως ζωή, εντούτοις κυριαρχεί πολλές φορές και το ανθρώπινο συναίσθημα. Αν ο αποδημών τυγχάνει ευεργέτης μας, ασφαλώς η απουσία είναι πιο έντονη.

Ταπεινά ελπίζουμε και ευχόμαστε, καθώς αγωνίστηκε και κοπίασε εδώ στη γη, έτσι να απολαμβάνει τώρα τους εύχυμους γλυκύτατους καρπούς των πόνων της, αλλά συγχρόνως να εύχεται αδιαλείπτως υπέρ των απορφανισθέντων πνευματικών της τέκνων, αδελφών και όλου του κόσμου, ιδιαιτέρως δε υπέρ πάντων των μετά πίστεως επικαλουμένων των ευχών της. Αιωνία αυτής η μνήμη!